

Noise-Making during *Megilla* Reading

Q

On Purim, the degree of levity during the *Megilla* reading seems to be increasing from year to year. Whereas once there were only *graggers* and stamping after the reading of "Haman," now there seems to be a competition for the most audacious antics. Is that in keeping with the *minhag* and in line with proper behavior in *shul*?

3. שולחן ערוך ורמ"א, אורח חיים סי' תרצה סעי' ב

חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. הנה: ויש אומרים דאין צריך להשתכר כל כך, אלא שישתה יותר מלימודו וישן, ומתוך שישן אינו יודע בין "ארור המן" ל"ברוך מרדכי". ואחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכוין לבו לשמים. ... ויש אומרים דאם הויק אחד את חברו מכח שמחת פורים, פטור מלשלם.

1. דרכי משה, אורח חיים סי' תרצ ס"ק ד

כתב אבודרהם (שם עמ' רט) וזה לשונו: כתב אבן ירחי (המנהיג הל' מוגילה אות יז) שנוהגים בצרפת ובפרובינציא שהתינוקות לוקחים בידן אבנים חלקים ולכתוב עליהם המן, וכשמזכיר הקורא במגילה המן, מקישין זו על זו למחות את שמו, שנאמר (משלי י ז): "ושם רשעים ירקב"; וכן אמרו במדרש: "תמחה את זכר עמלק" (דברים כה יט) אפילו מעל העצים ומעל האבנים – עד כאן לשונו; וכן כתב בית יוסף בשם ארחות חיים, ומסיים: לכן אין ללעוג על המנהגים כי לא לחנם נקבעו – עד כאן לשונו. ובמהרי"ל (שם סי' יב עמ' תכח): וראיתי והבנתי אחר מהרי"ל שלא היה חושש להכות המן – עד כאן לשונו:

2. רמ"א אורח חיים סי' תרצ סעי' יז

עוד כתבו שנהגו התינוקות לצור צורת המן על עצים ואבנים, או לכתוב שם המן עליהן, ולהכותן זה על זה כדי שימחה שמו על דרך: "מחה תמחה את זכר עמלק" (דברים כה, יט) ו"שם רשעים ירקב" (משלי י ז); ומזה נשתרבב המנהג שמכים המן כשקורים המגילה בבית הכנסת (אבודרהם); ואין לבטל שום מנהג או ללעוג עליו, כי לא לחנם הוקבעו. (בית יוסף בשם ארחות חיים).